

[Christmas Møller.]

anden. Vi er nu oppe paa det første halve Dusin, og de kommer med det ene morderiske Program efter det andet. Ja, jeg siger morderiske, for de gør Kaal ikke blot paa Regeringen og dens Partier, men ogsaa paa Oppositionen. Jacob von Thybo var en ren Sinke mod de Krigskarle, men han havde den Fordel, at han var ene Mand om at ruinere hele Armeen paa een Gang.

Her er der en hel Flok, og hver af dem slaas for sig selv, og hver Uge er der en af dem, der erobrer hele København paa et mere eller mindre velbesøgt Møde i Idræts-huset. Oprigtig talt, hvor vil de hen? Vi er jo dog i Danmark, hvor Vælgerne har en vis Tilbøjelighed til at stikke Fingeren i Jorden og lugte, hvor de er. Jeg tror afgjort, at Vælgerne vil finde, der er alt for mange paa Færde af disse nationale Samlere og danske Samlere og nazistiske Samlere, og hvad de nu alle sammen hedder; alt for mange er de paa Færde til, at nogen enkelt af dem kan tages alvorligt i en Tid, der netop præges af Befolkningens Lyst til at have en Samler at samles om. Derfor vil Folk heller ikke tro, at alle disse Folkeførere tager sig selv helt alvorligt. Navnlige vil de ikke vinde Tiltro, fordi de saa urimeligt overdriver i deres Skildringer af Landets Sygdom og Folkenød.

Lad os mødes her i Landet paa et jævner Plan og med større Respekt for Vælgerens Dømmekraft. Lad os erkende, hvad der kun er Sandheden, nemlig, at vor økonomiske og erhvervsmæssige Situation tegner i hvert Fald noget lysere, noget sikrere, end da vi gik til Valg i 1935 og 1936. Jeg skal villigt indrømme, at efter min Mening tilkommer Æren derfor ikke Regeringen, ja, at Bedringen i mange Maader er kommet trods Regeringen, og at vi med en Regering, der havde andre Begreber om Økonomi og Politik, kunde have været væsentlig bedre stillede, end vi er. Men jeg vil paa den anden Side under ingen Omstændigheder gøre Stillingen ringere, end den er, thi det er hverken ærligt eller klogt af Hensyn til Omverdenens Syn paa os. Og lad os endelig ikke glemme, hvad det betyder, at det ganske afgjort er af stor Betydning, at vi gør Indtryk af at have vore Sager saa nogenlunde i Orden, saaledes i Orden at vi er et solvent og et reelt Land, som man kan inlde sig med.

Hvis jeg har Ret i min Bedømmelse af Situationen, er vi jo ikke et Folk, der møjsommeligt skal stride os frem til taalelige Tilstande, nej, saa har vi for saa vidt vort paa det tørre, som vi, naar vi bærer

os fornuftigt ad og retter de større eller mindre Fejl, som vor Samfundstilstand lider under, har en kortere Vej end saa mange andre Folk til Fremgang og Opgang, Arbejde og gode Kaar for alle; hvis det onde ikke bryder løs over Europa og dermed ogsaa over os. Lad os dog alle være enige, enige som Landsmænd om at haabe, at saaledes forholder det sig trods alt. Lad os ogsaa være enige om at haabe det, fordi der er en stor Post, vi endnu ikke har bragt i Orden: Landets Forsvar, og for at bringe den i Orden maa vi bruge mange Penge. Skulde vi ikke have Lov til at glæde os over, at med en fornuftig Økonomi kan vi ogsaa skaffe dem, uden at nogen virkelig betydende Samfundsopgave maa forsvømmes af den Grund.

Vil vi redde Folkestyret, saa lad os begynde med ikke at gøre os selv ringere, end vi er, og til os selv regner jeg ogsaa vore politiske Modstandere. Lad os sige Sandheden om hinanden, men saaledes, at det gøres uden at skære Tænder. Jeg vil udtrykke mit Syn paa Tingene saaledes, at vi kan blive meget værre stillede, end vi er det i Øjeblikket, ja, at Farerne for os netop ligger forude, men at der ligger ogsaa de gode og store Muligheder, og at det, Vælgerne skal sørge for, er, at Socialdemokratiet ikke kommer til at køre Danmark i Enspænder, men kommer til at regne med en kraftig konservativ Opposition, der sætter Stævne efter Ævne. Lad os faa et Valg, der drejer sig om Anskuelse, ikke om Overdrivelse. Der bliver nok at kæmpe om endda.

Jeg har lige læst i det norske Tidsskrift „Samtiden“, at den tyske Nationalindtægt i 1937—38 beløb sig til ca. 68,5 Milliarder Rmk., og at der i Skatter, Told og Afgifter af enhver Art udrededes ca. 26 Milliarder Rmk. eller ca. 38 pCt. af Nationalindtægten. Det tyske Tidsskrift „Wirtschaftsring“, hvorfra Tallene er taget, mente imidlertid, at den virkelige offentlige Udgift laa mellem 35 og 40 Milliarder Rmk., og at det ikke vilde være meget forkert at sige, at det offentlige disponerede over $\frac{2}{3}$ af hele Nationalindtægten. Ganske vist drejer det sig om et helt andet Stats- og Samfundsvæsen end vort, men jeg skulde tro, at ogsaa Tallene fra andre Lande vilde kunne faa Haarene til at rejse sig paa vore Hoveder.

Siger jeg hermed, at Skatterne er lave i Danmark? Nej, Skatterne er høje; de er for høje, de udgjorde vel ca. 1 100 Mill. Kr. af en Nationalindtægt paa 4 Milliarder, altsaa 27—28 pCt., og det er ganske særligt